

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 13. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: fredag den 15. december 2017

Tidspunkt: kl. 08.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Jan E. Jørgensen (V), Eva Kjer Hansen (V), Jens Joel (S), Claus Larsen-Jensen (S), Søren Søndergaard (EL), Søren Egge Rasmussen (EL), Rasmus Nordqvist (ALT) og Holger K. Nielsen (SF)

Desuden deltog: erhvervsminister Brian Mikkelsen og energi-, forsynings- og klimaminister Lars Christian Lilleholt

FO **Punkt 1. Frie datastrømme: Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en ramme for fri udveksling af andre data end personoplysninger i Den Europæiske Union**

– Tidlig forelæggelse

KOM (2017) 0495

KOM (2017) 0495 – bilag 2 (samlenotat)

EUU alm. del (17) – bilag 224 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (17) – bilag 235 (foreløbigt referat af Europaudvalgets møde 1/12-17)

Erhvervsministeren: Sagen forelægges til forhandlingsoplæg. Jeg forelægger sagen nu, fordi forhandlingerne i Rådet går stærkt.

Forslaget blev drøftet på telerådsmødet den 4. december. På baggrund af drøftelsen konkluderede det estiske formandskab, at de vil arbejde for, at Rådet inden årets udgang bliver enige om et mandat til at indlede trilogforhandlinger med Europa-Parlamentet. Jeg finder det derfor rigtigst, at vi fra dansk side kan påvirke Rådets position på baggrund af en linje, der har opbakning her i udvalget.

Forslagets overordnede formål er at øge mængden af databaserede tjenester på tværs af grænserne i EU. I dag er der flere tilfælde af nationale restriktioner for, hvor data må opbevares.

Forslaget omhandler data, som ikke er personoplysninger. Persondata reguleres som bekendt i den generelle persondataforordning, som i øvrigt indeholder et princip om fri bevægelighed for persondata.

Dette forslag om frie datastrømme medfører for det første, at krav om fysisk placering af data, der ikke kan begrundes med hensyn til offentlig sikkerhed, forbydes. Det skal forbedre virksomhedernes muligheder for at operere på tværs af grænserne og indrette deres forretning mere effektivt. F.eks. vil virksomheder, der har aktiviteter i flere medlemsstater, kunne samle deres regnskaber hos en enkelt udbyder i én medlemsstat. Medlemsstaterne

skal sikre, at deres lovgivning er i overensstemmelse med forslaget inden for 12 måneder efter ikrafttrædelsen. Medlemsstaterne skal endvidere underrette Kommissionen, hvis de fremover ønsker at vedtage lokaliseringskrav.

For det andet er det et centralt princip i forslaget, at offentlige myndigheder stadig skal have mulighed for at få udleveret data fra virksomheder i forbindelse med deres tilsyn. Virksomheder vil således ikke kunne nægte at udlevere f.eks. regnskabsoplysninger med henvisning til, at de pågældende data bliver opbevaret i et andet EU-land.

Sådanne regler kender vi allerede til i Danmark. Med ændringerne af bogføringsloven i 2015 har vi gjort det muligt for virksomheder at opbevare deres elektroniske regnskabsmateriale hvor som helst uden for Danmark. Det er dog et krav, at danske myndigheder har onlineadgang til materialet fra Danmark.

Ændringerne af bogføringsloven er af Kommissionen blevet fremhævet som et bedste praksis-eksempel, og ændringerne har ikke medført problemer for danske myndigheder i forhold til at få adgang til regnskaber med videre.

For at sikre myndighedernes adgang til data foreslås det endvidere, at der i hvert EU-land oprettes et kontaktpunkt. Kontaktpunktet skal hjælpe myndigheder i andre EU-lande med at få adgang til data, der opbevares i det pågældende EU-land.

Det tredje og sidste element i forslaget omhandler dataportabilitet. Her vil Kommissionen fremme, at branchen selv udvikler retningslinjer for gode kontraktbetingelser i situationer, hvor en bruger ønsker at flytte sine data fra én datatjeneste til anden. Disse retningslinjer for portabilitet af data vil skulle udarbejdes inden for et år efter forordningens ikrafttræden. De vil omfatte vilkårene for professionelle brugere – typisk virksomheder – og dermed ikke forbrugere eller privatpersoner.

FO Regeringen støtter Kommissionens målsætning om at forbedre rammevilkårene for en europæisk dataøkonomi og udviklingen af databaserede forretningsmodeller. Derfor har Danmark sammen med flere andre lande i lang tid presset på for, at Kommissionen skulle fremsætte et forslag om frie datastrømme. Så det er meget positivt, at det nu ligger på bordet, og regeringen vil arbejde for en hurtig vedtagelse af forslaget.

Regeringen lægger vægt på, at frie datastrømme sikres ved at fjerne alle uberettigede nationale krav om lokalisering af data. Vi støtter derfor et princip om fri bevægelighed for ikkepersonhenførbare data. Det kan fungere som et supplement til den frie bevægelighed for persondata, der er indført med den generelle persondataforordning.

Regeringen lægger endvidere vægt på, at muligheden for alligevel at stille nationale krav om lokalisering af data ikke gøres så bred, at princippet om fri bevægelighed reelt udvides.

Regeringen kan i forlængelse heraf støtte, at lokaliseringskrav skal begrundes i offentlig sikkerhed og være proportionale.

Regeringen lægger også vægt på, at nationale krav skal indrapporteres, så det bliver lettere for Kommissionen, medlemsstater og interessenter at gribe ind over for uretmæssige nationale regler.

I forhold til forslagets procedurer for myndighedssamarbejde vil regeringen arbejde for, at de bliver effektive og fleksible. I den forbindelse vil vi også arbejde for, at eventuelle tidsfrister for myndighedssamarbejde skal fastsættes direkte i forordningen og ikke i en gennemførelsesretsakt.

Regeringen støtter, at dataportabilitet skal fremmes ved hjælp af selvreguleringsaftaler – og ikke lovkrav til virksomheder. Vi støtter i den forbindelse brugen af fælles, åbne europæiske og internationale standarder, så systemerne kan tale sammen og udveksle data.

Endelig kan regeringen støtte, at medlemsstaterne får en lidt længere frist end 12 måneder til at gennemgå national lovgivning for eventuelle krav, der ikke efterlever forslagets princip om fri bevægelighed, forlænges moderat.

Rasmus Nordqvist mente, at oplægget lød fint. Men kunne ministeren definere offentlig sikkerhed lidt snævrere, så det blev klart, hvad man mente med begrebet?

Søren Søndergaard spurgte, om ministeren kunne beskrive, hvad Danmark overgav EU bemyndigelse til ved de gennemførelsesretsakter, som var indeholdt i forslaget. Danmark afgav politisk indflydelse ved hver gennemførelsesretsakt.

Var det desuden korrekt forstået, at spørgsmålet om proportionalitet alene ville blive afgjort af EU, og Danmark ikke ville få indflydelse på det?

Erhvervsministeren sagde til Rasmus Nordqvist, at man i forslaget havde søgt at definere offentlig sikkerhed så snævert som muligt, så princippet om fri bevægelighed ikke blev udvandet. Med offentlig sikkerhed mente man væsentlige trusler mod fundamentale samfundsmæssige interesser, f.eks. kritisk infrastruktur på forsyningsområdet. I sådanne tilfælde kunne lokaliseringskrav være berettiget, og ministeren støttede denne tilgang.

Han sagde til Søren Søndergaard, at der ikke var flere gennemførelsesretsakter i det seneste kompromis, end der var i det tidligere forslag.

På spørgsmålet om proportionalitet svarede han, at det er op til landene selv at vurdere, om der er tale om en konkret trussel.

Søren Søndergaard svarede, at der måske ikke var flere gennemførelsesretsakter i det seneste kompromis – men det gjorde det ikke i sig selv bedre, for hvad indebar gennemførelsesretsakterne fra det oprindelige forslag?

Jan E. Jørgensen meddelte, at Venstre støttede forhandlingsoplægget. Han påpegede, at forslaget var endnu et eksempel på, hvordan lovgivning fra EU betyder bedre vilkår for

virksomhederne og styrker deres konkurrenceevne, men medierne fortalte næsten intet om det. De EU-positive partier måtte derfor huske at gøre det.

Erhvervsministeren sagde til Søren Søndergaard, at der i den oprindelige tekst var en gennemførelsesretsakt om tidsfrister for indmeldelse af krav til Kommissionen, som sikrede, at landene kan advisere, om de er parate. I kompromiset var der ingen yderligere gennemførelsesretsakter, for det var fornuftigt at regulere direkte, når en barriere blev fjernet. Der havde ikke været et eneste negativt høringssvar. Her var et eksempel på, at en vision om europæisk samarbejde faktisk blev implementeret.

Søren Søndergaard var overrasket over ministerens svar om proportionalitet. Danmark havde f.eks. indført et i øvrigt fornuftigt forbud mod sejlads med vandscooter, men havde enkelte steder markeret, hvor det undtagelsesvis var tilladt. EU blokerede for et generelt forbud og bestemte, at det var tilladt at sejle med vandscooter hvor som helst – af hensyn til det indre marked og fabrikkerne. Danmark kunne allernådigst få lov at sætte skilte op, hvor man især ikke ønskede sejlads, men var det ikke korrekt, at EU afgjorde sagen om et generelt forbud?

Erhvervsministeren gentog, at Danmark i dette tilfælde selv afgør, hvad der er proportionelt, og understregede, at forslag udelukkende omfattede ikkepersonhenførbare data såsom regnskaber eller data til brug for tjenesteydelser. Man skulle passe på ikke at blande æbler og pærer. Processuelt ville det foregå sådan, at Danmark meddeler Kommissionen sin vurdering af, om kravene er proportionelle. Det samme gør andre lande, og Kommissionen kan så vurdere kravene.

Søren Søndergaard ville sende nogle skriftlige spørgsmål, for han mente ikke, at ministeren refererede korrekt. Men det var ikke afgørende. Det afgørende var, at Kommissionens forslag trods alt indeholdt begrænsninger. Regeringen ønskede i sit forhandlingsoplæg at udvande de begrænsninger. Derfor kunne Enhedslisten ikke støtte det.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten havde ytret sig imod det.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3590 (transport, telekommunikation og energi - energidelen) den 18. december 2017

EUU alm. del (17) – bilag 224 (kommenteret dagsorden)

Energi-, forsynings- og klimaministeren oplyste, at der var fire sager på dagsordenen for energirådsmødet den 18. december. Forvaltningssystemet og ve-direktivet var til forhandlingsoplæg. EI-markedsforordningen og -direktivet ville han ikke komme nærmere ind på, da han havde forelagt sagerne for udvalget den 1. december. Revisionen af gasdirektivet var til tidligt forhandlingsoplæg.

FO 1. Forordningsforslag om forvaltningssystemet for energiunionen

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0759

Rådsmøde 3590 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EU-note (16) – E 16 (EU-note af 1/2-17 om vinterpakken)

EUU alm. del (16) – bilag 932 (udvalgsmødereferat side 1382, senest behandlet i EUU 23/6-17)

Energi-, forsynings- og klimaministeren: Forvaltningssystemet skal være med til at sikre, at EU opfylder energiunionens målsætninger, inklusive EU's 2030-mål på energi- og klimaområdet.

Med forvaltningssystemet samles og strømlines alle afrapporterings- og monitoreringskrav for energi- og klimaområdet ét sted, ligesom der stilles krav om, at medlemsstaterne skal udarbejde nationale energi- og klimaplaner. Det skal være med til at give et overblik over, om EU er på rette vej i forhold til målsætningerne i energiunionen og gøre det muligt at gribe ind i tide, hvis det ikke er tilfældet.

Regeringen støtter etableringen af et solidt forvaltningssystem og de målsætninger, der er fastsat i forhold til alle fem dimensioner i energiunionen.

Regeringen støtter desuden ambitionen om et forvaltningssystem, der ikke kun fastsætter krav om, at medlemsstaterne skal udarbejde energi- og klimaplaner, men som samtidig kan bidrage til at strømline medlemsstaternes rapporterings- og monitoreringsforpligtelser. Regeringen lægger dog samtidig vægt på at få sikret en passende balance mellem de administrative omkostninger ved monitorering og rapportering samt behovet for at sikre energiunionens implementering på en sådan måde, at meromkostninger reduceres mest muligt.

Forvaltningssystemet skal desuden være med til at sikre en robust politisk proces i forhold til, at alle lande bidrager tilstrækkeligt til, at EU når sine 2030-mål. Det gælder især EU's mål for energieffektivitet og for fremme af vedvarende energi.

Regeringen arbejder i forhold til energieffektivitet for, at forvaltningssystemet bidrager til, at

EU når sine målsætninger for energieffektivitet, inklusive det overordnede 2030-mål på 30 pct. Regeringen støtter derfor, at Kommissionen undervejs skal evaluere fremskridt, og at Kommissionen kan tage nye initiativer, hvis EU ikke ser ud til at nå det overordnede mål for energieffektivitet.

Med hensyn til vedvarende energi er det i dansk interesse, at forvaltningssystemet er med til at sikre indfrielse af det fælles EU-mål, og at alle 28 medlemsstater bidrager hertil på rimelig vis.

Regeringen er villig til at påtage sig sin del i forhold til at indfri EU-målet. Det er dog vigtigt at sikre så fleksible rammer som muligt, således at det nationale manøvrerum for, hvor og hvilken form for ve-udbygning, vi ønsker, overlades til os selv.

Regeringen lægger derfor betydelig vægt på, at landene sikres mest mulig fleksibilitet i forhold til, hvordan ve-målet kan indfries nationalt. Regeringen lægger desuden betydelig vægt på, at der ikke i vurderingerne af EU-landenes indsats stilles krav om lineær indfasning af VE-andele frem mod 2030. Der bør dog samtidig tages højde for, at EU-landene på passende troværdig vis kan sandsynliggøre en målopfyldelse – f.eks. med henvisning til reguleringsmæssige tiltag og/eller planlagt ve-udbygning.

Der bør dog samtidig ikke herske tvivl om landenes bidrag til at indfri EU's fælles ve-mål. Regeringen lægger derfor vægt på, at der indarbejdes krav om, at landene skal kunne sandsynliggøre, at de er villige til at bidrage på rimelig vis til indfrielsen af ve-målet.

Regeringen lægger betydelig vægt på, at der i forbindelse med de vurderinger, der skal foretages af EU-landenes bidrag, tages højde for en ambitiøs tidlig indsats. Det vil i praksis sige, at lande, der allerede har gjort en betydelig indsats, ikke pålægges krav om yderligere ve-udbygning i det tilfælde, hvor EU ikke ser ud til at nå sit mål. Det er vigtigt, at det ikke ender med kun at blive de lande, der allerede har og vil fortsætte med at gøre en stor indsats, som skal bære EU's mål igennem. Alle lande skal yde et fair bidrag.

Regeringen lægger derfor vægt på, at lande, som ikke har leveret et tilstrækkeligt ambitiøst bidrag eller ikke har leveret på bidrag, som de selv har indmeldt, skal levere yderligere bidrag, hvis der opstår en eventuel manko. Samtidig arbejder regeringen for, at det bliver mere klart defineret, hvordan de objektive kriterier, der danner grundlag for Kommissionens henstillinger til landene, skal anvendes.

Regeringen arbejder endvidere for, at Danmark ikke som følge af forvaltningssystemet forpligtes til en mere ambitiøs ve-udbygning, end hvad der ville følge af en fremskrivning af den nuværende byrdefordeling for ve-målet for 2020.

Endelig lægger regeringen generelt vægt på udbygning af energiinfrastruktur i Europa, da det kan være med til fremme det indre marked, øge forsynings sikkerheden og fremme integration af vedvarende energi. Regeringen støtter derfor en forøgelse af EU's såkaldte

interkonnektionsmål til 15 pct. i 2030. Vi opfylder allerede dette mål til fulde, da det danske forbindelsesniveau er på 50,6 pct.

Rasmus Nordqvist ville gerne have forklaret, hvad der mentes med, at regeringen arbejdede for, at forvaltningssystemet ikke forpligter Danmark til en mere ambitiøs ve-udbygning. Betød det, at Danmark helst ikke ville begynde at have højere ambitioner, eller at Danmark ikke ville holdes op på højere ambitioner?

I forslaget stod, at de nationale energi- og klimaplaner skulle opdateres hvert 10. år. Men VedvarendeEnergi mente i sit høringssvar, at det burde være hvert 5. år i overensstemmelse med Parisaftalen. Hvad var begrundelsen for intervallet på 10 år?

Søren Egge Rasmussen spurgte, om ikke ministre kunne tage den pointe med til forhandlingerne, at man må følge op på forvaltningssystemet i det tempo, Parisaftalen tilsiger.

Kenneth Kristensen Berth meddelte, at Dansk Folkeparti ikke kunne støtte forhandlingsoplægget, da partiet er modstander af energiunionen.

Holger K. Nielsen kunne forstå, at der i forslaget gives mulighed for større fleksibilitet med hensyn til de nationale mål. Hvis der er lande, der er gået foran, skal de ikke tvinges til fortsat at gå foran, hvis andre lande ikke gør det. Men de skulle forpligtes. Det kunne bruges som argument for, at Danmark ikke behøvede gå så langt, hvis de andre lande ikke ville. Men Danmark har under alle omstændigheder en interesse i at gå foran.

Energi-, forsynings- og klimaministeren svarede, at man lagde op til størst mulig fleksibilitet, fordi der var stor forskel på sammensætningen af vedvarende energiformer i de forskellige lande og dermed også forskelle på, hvordan landene hver især når klimamålene. Til Holger K. Nielsen sagde han, at fleksibiliteten handlede om, at samtlige medlemslande skulle levere, og ikke blot de lande, der sætter sig ambitiøse mål. Det gjaldt om at løfte de lande, som hidtil ikke havde haft dem.

På spørgsmålet om de nationale planer svarede han, at de skal fornyes hvert 10. år, men også opdateres hvert 5. år. Det mente regeringen var fornuftigt, så Kommissionen kunne vurdere, om de enkelte lande lever op til forpligtelserne. Målet angik 2030, men det nyttede ikke noget, hvis nogle lande kørte på fribillet og først søgte at leve op til det i 11. måned i 2029.

Rasmus Nordqvist forstod på ministeren, at planerne nærmest var 5-årige, og at han var enig i, at de skulle være det. Hvorfor pegede Europa-Parlamentet og de forskellige høringssvar så på, at det var nødvendigt at gøre dem 5-årige? Var det bare ministerens holdning, ligesom det var andres holdning, at de skulle være 5-årige, eller gik forslaget faktisk ud på det?

Holger K. Nielsen var enig med ministeren i, at ingen lande skulle køre på fribillet, men han var bekymret for, at det kunne betyde, at Danmark med den begrundelse lempede sit ambitionsniveau.

Energi-, forsynings- og klimaministeren svarede, at planerne var 10-årige, men at der skal følges op på dem hvert 5. år for at se, hvor langt man er kommet. Første opfølgning ville blive i 2024. I 2025 vil man sandsynligvis producere vedvarende energi billigere end nu, og havvind vil nok kunne produceres uden økonomisk støtte. EU ville formentlig da skulle sætte nye mål for tiden efter 2030.

Til Holger K. Nielsen sagde han, at det ikke var meningen, at de hidtil ambitiøse lande skulle slippe billigere. Denne mekanisme skulle tværtimod sikre, at de mindre ambitiøse lande ikke slipper billigere, blot fordi lande som Danmark er nået højere, end landet har forpligtet sig til – både hvad angår andelen af vedvarende energi og reduktionsmål for CO₂.

Rasmus Nordqvist påpegede, at der er væsentlig forskel på en opfølgning og en opdatering. Høringssvarene talte ligesom Europa-Parlamentet for en opdatering. Var opfølgningen hvert 5. år udtryk for, hvad ministeren fandt fornuftigt, eller skyldtes det et kompromis?

Søren Egge Rasmussen var bekymret over at se konturerne af et EU, der fastlægger temaer for de enkelte landes energiplanlægning. Landene er meget forskellige. Danmark er atypisk med en meget højere fjernvarmeudbygning end i andre EU-lande, ingen atomkraft, meget vindkraft og næsten ingen vandkraft. Hvorfor skulle man definere landenes energiplaner på overstatsligt niveau? Enhedslisten kunne dog godt støtte en afrapportering om landens klimaindsats. Havde regeringen oplysninger om, hvordan den skabelon, der skal bruges til det arbejde foreløbig så ud, og ville den blive brugt som skabelon for forhandlingerne om et energiforlig?

Energi-, forsynings- og klimaministeren sagde, at han ganske vist havde brugt ordet opfølgning, men at der var tale om en opdatering. En opdatering handler ikke kun om at finde ud af, hvor langt man er nået. Danmark ville arbejde for, at det kom til at foregå på samme måde som i FN-processen, hvor man ved en opdatering samtidig får mulighed for at vurdere, om målene er de rigtige. Tidslinjen var i forvejen koordineret mellem EU og FN.

Til Søren Egge Rasmussen svarede han, at han skam havde læst Klimarådets anbefalinger, og der var gode takter i dem. Han ville studere nærmere, hvad højere mål ville koste, også som forberedelse til en energiaftale. Anbefalingerne fra Rådet ville også indgå. Når der skulle indgås en energiaftale, var det svært at se Danmark som en isoleret ø; Danmark er et transitland og medlem af energiunionen.

Han slog fast, at de enkelte lande selv fastsætter andelen af de enkelte energiformer i energisystemet – Danmark har f.eks. en højere andel af kraftvarme end andre lande.

Rasmus Nordqvist henviste til, at der i forslaget stod, at planen skulle opdateres hvert 10. år, men nu talte ministeren om opdateringer, ikke opfølgninger, hvert 5. år. Var det blevet

ændret? Høringssvarene og Europa-Parlamentet havde i hvert fald talt for, at der burde ske en opdatering hvert 5. år.

Søren Egge Rasmussen gentog sit spørgsmål om, hvorvidt regeringen havde kendskab til den skabelon, EU ville bruge i planlægningen, og om, hvorvidt regeringen i så fald ville bruge den som udgangspunkt for et nyt hjemligt energiforlig.

Det var fornuftigt at udarbejde en statistik over klima- og energieffekter for de enkelte lande, men at underlægge Danmarks energipolitik en overnational styring kunne Enhedslisten ikke gå ind for.

Energi-, forsynings- og klimaministeren sagde til Rasmus Nordqvist, at Kommissionens forslag oprindelig indebar opdateringer hvert 10. år. Nu var det ændret i formandskabets tekst, så forslaget gik på, at man skulle udarbejde nye planer hvert 10. år, som til gengæld skulle opdateres hvert 5. år. Den danske holdning var, at disse opdateringer kan omfatte vurderinger af, om målene skal hæves baseret på ny viden eller fremskridt inden for den teknologiske udvikling.

Til Søren Egge Rasmussen sagde han, at der forelå skabeloner, som gjorde det muligt at sammenligne landenes indsats. Ellers kunne det blive svært at indfri de samlede mål. Det forhindrede dog ikke Danmark i at bestemme sine egne andele af forskellige energiformer. Det var ikke meningen, at skabelonerne skulle diktere en ny energiaftale.

Rasmus Nordqvist var glad for at høre, at der var tale om opdateringer hvert 5. år, og derfor kunne Alternativet støtte forhandlingsoplægget.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod.

FO 2. Direktivforslag om fremme af anvendelsen af vedvarende energi (revision af ve-direktivet)

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0767

Rådsmøde 3590 – bilag 1 (sammenfatning side 14)

KOM (2016) 0767 – bilag 4 (henvendelse af 11/12-17 fra Daka Denmark A/S)

KOM (2016) 0767 – bilag 3 (henvendelse af 8/12-17 fra WWF og Det Økologiske Råd)

EUU alm. del (16) – bilag 534 (præsentation fra Dansk Energi)

EUU alm. del (16) – bilag 932 (udvalgsmødereferat side 1832, senest behandlet i EUU 23/6-17)

Energi-, forsynings- og klimaministeren: I min gennemgang vil jeg fokusere på to overordnede emner: 1) fremme af vedvarende energi i forskellige sektorer og 2) øvrige elementer af betydning for udbredelsen af vedvarende energi.

Ve-direktivets primære formål er at tilpasse rammerne for vedvarende energi i EU frem mod 2030 og at understøtte gennemførelsen af EU's fælles bindende mål på minimum 27 pct. i 2030.

Der har været en del drøftelser om, hvorvidt 27 pct. fortsat er et retvisende mål. Regeringen er enig i, at der de seneste år er sket en enorm udvikling på området. Regeringen støtter derfor, at målet kan hæves til 30 pct. Dette er også i overensstemmelse med Kommissionens seneste analyse af prisudviklingen på ve-området.

I Rådet har målet endnu ikke været til debat. Det er derfor ikke min forventning, at målet bliver øget på energirådsmødet på mandag. Det er mere sandsynligt, at spørgsmålet om et højere mål først kommer op i de kommende forhandlinger med Europa-Parlamentet, der ønsker et mål på 35 pct. Regeringen vil dog arbejde aktivt for et mere ambitiøst mål – både på rådsmødet og i de fremtidige forhandlinger.

Regeringen er derudover generelt positiv over for initiativer i EU, der kan fremme en omkostningseffektiv indfasning af vedvarende energi.

Hvad angår elsektoren har Kommissionen foreslået en obligatorisk åbning af støtteordninger for ve-anlæg i andre EU-lande. Regeringen er opmærksom på, at en obligatorisk åbning i princippet kan føre til en omkostningseffektiv udbygning, men er samtidig bekymret for, at det kan bremse udbygningen med ve. Derfor lægger regeringen vægt på, at åbning af støtteordninger fortsat skal være frivillig.

Forslaget inkluderer også principper for støtte til vedvarende energi. Regeringen er af den opfattelse, at EU generelt har et fornuftigt statsstøtteregime, og at det bør være Kommissionens statsstøtteretningslinjer, som fastlægger de overordnede retningslinjer. Princip-

perne i forslaget bør derfor ikke gå videre end de nuværende statsstøtteretningslinjer, således at der ikke opstår tvivl om, hvilke regler der gælder.

Hvad angår varme- og kølesektoren foreslås det, at medlemsstaterne har fokus på at integrere mere ve i varme- og kølesektoren. Landene opfordres bl.a. til at øge deres ve-andel samt sikre, at forbrugerne får ret til at skifte til energieffektiv produktion. Danmark er blandt de lande i EU, der har den højeste ve-andel i varmesektoren.

- FO** Regeringen støtter derfor forslagene, men er samtidig opmærksom på, at medlemsstater med en høj ve-andel ikke bør pålægges uhensigtsmæssige krav om at udbygge med ve i varmesektoren, som ikke er omkostningseffektiv.

Regeringen har desuden fokus på, at det bør være op til medlemsstaterne at udarbejde en konkret plan for omstillingen til vedvarende energi i varmesektoren, som er hensigtsmæssig og ikke har afledte negative konsekvenser for forbrugerne.

Hvad angår transportsektoren, har forslaget om, at der frem mod 2030 skulle fokuseres på bestemte typer biobrændstoffer frem for et overordnet ve-mål for transport, været genstand for stor diskussion. Formandskabets kompromisforslag minder derfor om det nuværende ve-mål i transportsektoren. Der foreslås bl.a. et overordnet mål for ve i 2030, et konkret iblandingskrav for avancerede biobrændstoffer og mulighed for, at en betydelig del af ve-målet for transport kan indfries gennem elektrificering.

Regeringen arbejder generelt for, at medlemsstaterne har fleksibilitet til at indfri målet omkostningseffektivt. Da transportområdet er under stor teknologisk udvikling, er det vigtigt, at målet kan tilpasses udviklingen. Regeringen lægger derfor vægt på, at der i relation til avancerede biobrændstoffer skal indgå en revisionsklausul. Den skal sikre, at aftalen kan tages op igen, hvis der sker væsentlige markedsmæssige eller teknologiske ændringer, der påvirker landenes mulighed for at opfylde målene eller målenes fortsatte relevans og hensigtsmæssighed. Formandskabets forslag kan på baggrund heraf støttes.

Regeringen lægger dog samtidig vægt på, at de typer førstegenerationsbiobrændstoffer, som ikke er bæredygtige, ikke skal kunne anvendes til opfyldelse af transportmålet.

Hvad angår bioenergi, foreslår Kommissionen, at der etableres fælles bæredygtighedskriterier for bioenergi i EU. Regeringen er meget positiv over for dette og støtter, at der etableres fælles krav til den bioenergi, som anvendes i EU. Derfor lægger regeringen vægt på, at der er et højt ambitionsniveau, ligesom i den danske brancheaftale.

Endelig foreslår Kommissionen at integrere forbrugerne i den grønne omstilling ved at stille krav om, at forbrugerne skal have ret til egenproduktion og til at gå sammen herom i for eksempel vindmøllelaug. Regeringen støtter forslag, der sikrer forbrugernes rettigheder, men lægger samtidig vægt på, at de indeholder tilstrækkelig fleksibilitet til, at der kan tages højde for nationale forhold – herunder muligheden for selv at definere skatte- og afgiftspolitikken på området.

Med hensyn til de øvrige elementer i forslaget, som skal fremme ve, foreslår Kommissionen blandt andet, at det skal være lettere og hurtigere for investorer og projektudviklere at få behandlet deres projektansøgninger. I Danmark har vi allerede en one stop-shop på havvindområdet. Regeringen støtter derfor forslaget om, at der indføres sådanne koordinerende kontaktpunkter i medlemsstaterne, men arbejder for, at der er fleksibilitet i forhold til den nationale implementering. Kontaktpunkter kan også være med til at fremme danske energivirksomheders adgang til markeder i andre EU-lande.

Endelig foreslår Kommissionen at udbrede systemet med oprindelsesgarantier til alle typer af vedvarende energi.

Oprindelsesgarantier fungerer som certifikater, da de udstedes til produktion af vedvarende energi og anvendes af forbrugere til at dokumentere, at deres forbrug er dækket af vedvarende energi.

Regeringen støtter udbredelsen af oprindelsesgarantier, men arbejder for, at der bør være fleksibilitet til at beslutte, hvilke energiformer der skal omfattes, og hvordan koblingen til ve-støtte skal håndteres.

Jens Joel roste regeringen for at arbejde for at hæve ve-målet, men havde studset over en tidligere formulering "op til 30 pct." Kunne ministeren derfor bekræfte, at Danmark ikke hørte til de lande, der gerne ville lande under 30 pct.? Kommissionen havde foreslået 30 pct., danske virksomheder mente mindst 30 pct., og Europa-Parlamentet arbejdede for 35 pct. Her er tale om et område, hvor den grønne omstilling går hånd i hånd med Danmarks interesser på erhvervsområdet. Danmark var derfor nødt til at placere sig i selskabet af lande med det højst mulige ambitionsniveau. Socialdemokratiet ville ikke binde regeringen på et eksakt tal, men ville støtte regeringens forhandlingsoplæg om at få det op på 30 pct. Så måtte ministeren vende tilbage, hvis der opstod muligheder for at nå et højere niveau.

Rasmus Nordqvist var enig i, at den tidligere skriftlige formulering "op til 30 pct." var uheldig. Kunne ministeren præcisere, hvad Danmark arbejdede for? Var Danmark blandt dem, der prøvede at presse ambitionen op, eller blandt dem, der prøvede at holde igen? Den danske position burde være at støtte hver stigning og arbejde benhårdt for at få målet op, uanset om det kunne hæves til 30 pct., 35 pct. eller de 45 pct., som sagkundskaben anbefalede. Og ville regeringen støtte Europa-Parlamentets ønske om at fastsætte bindende CO₂-reduktionsmål?

Søren Egge Rasmussen påpegede, at de tal, som lå til grund for Kommissionens vurdering var forældede data fra 2012. Nu talte ministeren om den seneste analyse af prisudviklingen for ve. Hvilket år var den fra? Prisudviklingen på solceller og havvindmøller var markant, og det var vigtigt at inddrage de seneste erfaringer for at kunne vurdere, hvornår et mål kan kaldes ambitiøst. Man burde gå efter 35 pct. som minimum.

Kenneth Kristensen Berth så både positive og negative aspekter i forhandlingsoplægget, men grundlæggende var det et spørgsmål om at overdrage flere kompetencer til EU, og derfor kunne Dansk Folkeparti ikke støtte forhandlingsoplægget.

Holger K. Nielsen mente, at det slog igennem, at ministeren opfattede ve som et problem. Jens Joel havde en god pointe om, at det for Danmark ikke bare var en fordel klimamæssigt, men også erhvervsmæssigt. Regeringens tilbagelænedede holdning var derfor uforståelig. Danmark havde ikke bare en interesse i, at vedvarende energi blev fremmet, men også at EU fik overdraget kompetencer på området.

Kommissionens analyser viste, at det var nemt og omkostningseffektivt at nå op på 35 pct. Var det ikke en anledning for regeringen til at sige entydigt, at Danmark gerne ville nå op på det tal?

Energi-, forsynings- og klimaministeren var enig med flere af spørgerne i, at der var store erhvervsmæssige potentialer for Danmark i at hæve ve-målet. Han vurderede, at det ville blive vanskeligt at træffe en beslutning på rådsmødet, da en lang række lande var skeptiske over for bindende mål. Hvis målet på 30 pct. i 2030 skulle fordeles efter den kendte fordelingsnøgle mellem landene, skulle Danmark levere 49 pct., mens 27 pct. for Danmarks vedkommende svarer til 44 pct. Regeringen havde et mål om, at ve skulle udgøre mindst 50 pct. af det samlede energibehov, men det svarer til at bygge en havmøllepark om året, så alene et mål for EU samlet på 30 pct. ville kræve en massiv indsats.

Regeringen havde ikke foreslået 35 pct. ud fra en vurdering af, hvad der var realistisk at nå. Hvis det i forhandlingerne med Europa-Parlamentet skulle opstå en situation, hvor det var muligt at nå op til 35 pct., ville han vende tilbage til en drøftelse i udvalget om et eventuelt mandat. Ifølge energikommissær Štefčovič, Kommissionens næstformand, ville 30 pct. koste nogenlunde det samme som de nuværende 27 pct.

Til Søren Egge Rasmussen sagde ministeren, at beregningerne var Kommissionens bedst mulige udgangspunkt. Ministeren havde selv vurderet, at det var realistisk, da priserne på havvind var faldet ret meget over en overrække.

Til Kenneth Kristensen Berth sagde han, at det overordnede mål med energionionen var, at EU i større udstrækning bliver selvforsynende med energi og mindre afhængig af forsyninger udefra. Det var ellers en målsætning, som regeringen plejede at dele med Dansk Folkeparti.

Søren Egge Rasmussen spurgte, hvorfor ministeren ikke bare med det samme bad om mandat til 35 pct. allerede, så han var klar til at slå til, hvis muligheden for det mål skulle opstå.

Det ville være interessant at få Klimarådets vurdering af, hvad det ville koste at hæve andelen af vedvarende energi i Danmark fra 50 til 55 pct. i 2030. Det kunne vel koste 250 mio. om året – et lille beløb, sammenlignet med hvad man bruger på kampfly. Med faldet i

priser på havvindmøller og udsigten til endnu lavere priser ville det blive billigt at opfylde målet.

Han gentog sit spørgsmål om, hvilke tal der lå til grund, for ifølge høringssvarene var der tale om forældede tal fra 2012. Fandtes der nyere tal?

Jens Joel forstod på ministeren, at det ikke gjaldt om at lande under 30 pct., men at få ve-målet op på 30 pct. Dansk Industri og producenter af vedvarende energi som Siemens, Vestas og Ørsted mente dog, at regeringen burde arbejde for 35 pct. Socialdemokratiet ville gerne allerede nu give mandat til at hæve målet til 35 pct., men ikke til, at Danmark stak en kæp i hjulet og måtte trække ned på 30 pct., hvis der opstod mulighed i forhandlingerne for et højere tal. Hvis regeringen lige skulle blive enig med sig selv først, måtte ministeren komme tilbage efter rådsmødet.

Rasmus Nordqvist fandt det underligt, at ministeren talte om, hvilke mål der var realistiske i stedet for at kæmpe for et så højt mål som muligt. Hvad var der galt med at sætte sig et højere mål, så man var dækket ind? Det kunne blive irriterende for ministeren at skulle sige nej til et højere mål, hvis nogle lande skulle vise sig mere ambitiøse. Kunne man omformulere, så ministeren kom af sted med et godt mandat?

Søren Søndergaard opfordrede ministeren til at lytte til holdningerne fra Socialdemokratiet, Alternativet og Enhedslisten, om ikke andet for at få mandatet.

Holger K. Nielsen mente, at ministerens svar var uldent. I stedet for at sidde i en krog og vente på, at muligheden for et højere mål måtte opstå, burde regeringen føre an sammen med Europa-Parlamentet. Et højere mål burde ikke blive betragtet som en byrde eller en skat, der skal betales. Det var i Danmarks interesse både klimamæssigt og økonomisk. Det var bekymrende, at Danmark ikke ville gå videre, blot fordi andre lande ikke var ambitiøse.

Jan E. Jørgensen advarede mod en situation, hvor det bedste blev det godes værste fjende. Et mål på 35 pct. eller mere ville være overordentlig fint. Kunne man fortolke ind i det, at man i hvert fald gik efter de 30 pct., men ikke var nødt til at sige nej til et højere mål, hvis muligheden skulle opstå?

Energi-, forsynings- og klimaministeren sagde, at han nu bad om et mandat til at gå op til 30 pct. og gentog, at han ville vende tilbage til Europaudvalget, hvis muligheden for at gå højere op skulle opstå. Der ville dog formentlig ikke ville blive truffet en beslutning på rådsmødet. Der var en sund fornuft i et højt ambitionsniveau, men oppositionen ville sikkert have krævet 5 pct. mere, ligegyldigt hvor højt et tal regeringen var gået efter. Der ville blive rig lejlighed til at diskutere Danmarks mål frem mod 2030 i forbindelse med de forestående forhandlinger om en energiaftale. Her ville partierne sikkert kunne blive enige, før Kommissionen lagde sig fast på noget endeligt.

Til Søren Egge Rasmussen sagde han, at der var mange forskellige beregninger af, hvad det ville koste at hæve EU-målet til 35 pct., men han havde ikke set, hvad det ville betyde for Danmarks vedkommende. Sandsynligvis ville det betyde op mod de 60 pct. i 2030, og det kunne være interessant at regne på.

På spørgsmålet om, hvor tallene kom fra, sagde han at kommissær Šefčovič var kommet med dem 14 dage forinden. At kommissæren havde meldt ud, at det ikke ville blive dyrere at gå fra 27 til 30 pct., skulle nok også opfattes som et pres på de lande, der er mere fodslæbende end Danmark.

Rasmus Nordqvist understregede, at flere partier nu blot ønskede at give ministeren bevægelsesfrihed til at arbejde for et højere tal end 30 pct., og ministeren burde tage imod tilbuddet.

Han gentog sit spørgsmål om, hvorvidt regeringen ville støtte Europa-Parlamentets ønske om at fastsætte bindende CO₂-reduktionsmål for landene.

Søren Egge Rasmussen mindede om, at Klimarådet var sat i verden for at rådgive Folketinget, og deres konklusioner måtte have større vægt end vindmølleproducenter, der gerne ville producere flere vindmøller – selv om det var fint, at de også deltog i debatten. Nu havde Klimarådet vurderet, at det kun ville koste 250 mio. kr. om året at hæve ambitionsniveauet fra regeringens 50 pct. ve i 2030 til 55 pct. Det var derfor ikke ambitiøst nok at gå op til 30 pct. på europæisk niveau. Men han ville gerne have et notat om, hvad det ville betyde for Danmark, hvis EU hævede niveauet med 1 eller 5 pct.

Indstillingen om ve-direktivet berørte også dele af transportområdet, hvor det stod uklart, hvad mulighederne var fremover. Mente regeringen, at ve-målet kunne opnås alene ved en elektrificering af transportsektoren, så man kunne undgå iblanding af forskellige drivmidler?

Jens Joel påpegede, at det ikke var oppositionen, der havde fundet på et 5 pct. højere tal end regeringen. Det var Klimarådets anbefaling, at der blev skruet op for ambitionerne. Ministeren burde sætte pris på, at oppositionen prøvede at presse regeringen i en grønnere retning, især hvis ministeren selv var mere ambitiøs end sin regering. Det var forståeligt, hvis det så svært ud i forhandlingerne at lande på 30 pct., men ministeren kunne ikke få mandat til at lade Danmark var med til at tage luften ud af en mulighed, der måtte opstå. Det var fint, hvis ministeren ikke med det samme kunne koordinere det med resten af regeringen, men så måtte han vende tilbage efterfølgende og bede om et nyt mandat.

Jan E. Jørgensen forstod situationen sådan, at der ville være flertal i udvalget for at omformulere, så ministeren i hvert fald skulle arbejde for 30 pct. – og viste der sig en mulighed for mere end 30 pct., ville Danmark ikke modarbejde.

Formanden påpegede, at ministeren hidtil havde brugt formuleringen ”op til 30 pct.”. Udvalget efterspurgte, at man gik efter 30 pct., og at man ikke modarbejdede, hvis andre lande ville gå højere op. Ministeren måtte være præcis.

Energi-, forsynings- og klimaministeren gjorde det klart, at Danmark ville arbejde for 30 pct. og ikke være blandt de lande, der måtte forhindre et højere mål end 30 pct. Skulle muligheden for et højere mål opstå, ville han vende tilbage til udvalget. Det var det, han ønskede at få mandat til.

Til Rasmus Nordqvist sagde han, at Europa-Parlamentet ikke havde vedtaget sin endelige position vedrørende bindende CO₂-reduktionsmål. På udvalgsniveau havde man stemt om mere end 1.700 ændringsforslag, og regeringen havde endnu ikke haft mulighed for at analysere dem.

Til Søren Egge Rasmussen sagde han, at det er for tidligt at bedømme, om transportmålene alene kan nås ved elektrificering. Det afhang af teknologiudviklingen. Men han så gerne selv, at el kom til at spille en større rolle også på transportområdet.

Formanden forstod på udvalget, at det ikke var udvalgets krav, at ministeren vendte tilbage, idet der allerede var flertal for, at ministeren kunne få mandat til at arbejde for 35 pct. Det var op til regeringen, om den ville tage imod tilbuddet med det samme.

Energi-, forsynings- og klimaministeren svarede, at en sådan situation ikke ville opstå allerede på rådsmødet om mandagen. Alene at nå de 30 pct. på rådsmødet kunne blive svært. Han mente, at han allerede var kommet Jens Joel i møde ved at sige, at Danmark ikke ville forhindre højere mål, og at Danmark ville presse aktivt på for at nå 30 pct.

Jens Joel var glad for, at Danmark ikke ville stikke en kæp i hjulet, hvis muligheden for et højere mål opstår. Men han mente, at Danmark også skulle forfølge muligheden, hvis den opstod, og ikke bare sætte sig ud i cafeteriaet for at kunne sige, at Danmark i hvert fald ikke har modarbejdet. Udvalget havde nu tilkendegivet, at det gerne ville give ministeren mandat til at gå efter et højere mål. Men det var ikke helt, som formanden sagde – for ministerens tilbud om at komme tilbage til udvalget skulle udvalget alligevel tage imod.

Rasmus Nordqvist mente ikke, at ministerens udmelding var tydelig nok. Han så gerne, at ministeren gik fuldt ind i kampen for 35 pct. på rådsmødet. Det var ikke nok, at han ikke aktivt ville modarbejde det.

Søren Egge Rasmussen var enig med Rasmus Nordqvist i, at det var en passiv tilgang, så med de nuværende tilkendegivelser fra ministeren kunne Enhedslisten ikke støtte forhandlingsoplægget.

Holger K. Nielsen forstod, at ministeren ikke ville arbejde aktivt for et højere mål end 30 pct., og derfor kunne Socialistisk Folkeparti ikke støtte forhandlingsoplægget.

Energi-, forsynings- og klimaministeren gentog, at han ikke aktivt ville modarbejde et højere mål end 30 pct. Han ville vende tilbage til udvalget under alle omstændigheder. Der skulle gives mandat, før regeringen kunne forhandle, og regeringen førte ikke hemmelige forhandlinger.

Rasmus Nordqvist meddelte, at Alternativet ikke kunne støtte forhandlingsoplægget, da det lød, som om ministeren ikke aktivt ville arbejde for et højere mål end 30 pct.

Jens Joel meddelte, at det var ham magtpåliggende, at ministeren lagde sig i selen for at hæve målet og samarbejde med den gruppe af lande, som vil. Han advarede mod, at der nu opstod en situation, hvor ministeren ikke en gang kunne føre forhandlinger i Bruxelles. Han ville nu give ministeren mandat til at tage ned og hæve målet, men det måtte blive et kortvarigt mandat. Selv ministerens partifælle Jan E. Jørgensen havde netop foreslået en omformulering. Ministeren havde nok ret i, at der ikke ville ske en forhøjelse på rådsmødet mandag, men ministeren måtte tage ordet for at støtte et højere mål. Derefter skulle han komme tilbage til udvalget for at bede om et nyt mandat, der gav ham den fornødne fleksibilitet til på et senere møde at arbejde for at få niveauet højere op. Han måtte ikke nøjes med at skrive i det nye forhandlingsoplæg, at han ikke ville forhindre det. Og mandatet i dag gik ikke på "op til 30 pct.", men på, at ministeren ville arbejde for at nå op på i hvert fald 30 pct.

Formanden bad om at få bekræftet, at Socialdemokratiet gav ministeren et kortvarigt mandat, der gjaldt til rådsmødet om mandagen. Ordlyden skulle være, at ministeren ville arbejde for 30 pct. og ikke "op til 30 pct.". Derefter skulle ministeren vende tilbage for at bede om et nyt mandat inden nye drøftelser i EU.

Søren Egge Rasmussen mente, det ville have været bedre, hvis ministeren om mandagen kunne fortælle sine kolleger i EU, at et flertal i Danmark gerne ville hæve målet til mere end 30 pct.

Energi-, forsynings- og klimaministeren var helt med på, at mandatet kun var til rådsmødet om mandagen, og at han ville vende tilbage efter nye mandater.

Søren Søndergaard bad ministeren tilføje, hvad hans mandat gik ud på.

Energi-, forsynings- og klimaministeren gjorde det klart, at han havde fået mandat til at arbejde for et ve-mål på 30 pct. og til ikke aktivt at modarbejde, hvis der opstod mulighed for et højere mål.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet og Socialistisk Folkeparti havde ytret sig imod.

3. Forordningsforslag om det indre marked for elektricitet

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0861

Rådsmøde 3590 – bilag 1 (samlenotat side 30)

KOM (2016) 0861 (2016-17) – spørgsmål 1

KOM (2016) 0861 (2016-17) – spørgsmål 2

KOM (2016) 0861 (2016-17) – spørgsmål 3

KOM (2016) 0861 (2016-17) – spørgsmål 4

KOM (2016) 0861 (2016-17) – spørgsmål 5

KOM (2016) 0861 (2016-17) – spørgsmål 6

KOM (2016) 0861 (2016-17) – bilag 8 (henvendelse af 29/11-17 fra VedvarendeEnergi og NOAH)

KOM (2016) 0861 – bilag 6 (Kommissionens svar på Folketingets udtalelse)

KOM (2016) 0861 – bilag 5 (Folketingets udtalelse)

EUU alm. del (16) – bilag 534 (præsentation fra Dansk Energi)

EUU alm. del (16) – bilag 527 (materiale til MEP-mødet 31/3-17)

KOM (2016) 0861 – bilag 2 (faktaark)

EU-note (16) – E 16 (EU-note af 1/2-17)

EUU alm. del (17) – bilag 235 (foreløbigt referat af Europaudvalgets møde 1/12-17)

Ministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

4. Direktivforslag om fælles regler for det indre marked for elektricitet

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0864

Rådsmøde 3590 – bilag 1 (samlenotat side 41)

KOM (2016) 0864 – spørgsmål 1

KOM (2016) 0864 – bilag 8 (henvendelse af 29/11-17 fra VedvarendeEnergi og NOAH)

KOM (2016) 0864 – bilag 6 (Kommissionens svar på Folketingets udtalelse)

KOM (2016) 0864 – bilag 5 (Folketingets udtalelse)

EUU alm. del (16) – bilag 534 (præsentation fra Dansk Energi)

EUU alm. del (16) – bilag 527 (materiale til MEP-mødet 31/3-17)

KOM (2016) 0864 – bilag 2 (faktaark)

EU-note (16) – E 16 (EU-note af 1/2-17)

EUU alm. del (17) – bilag 235 (foreløbigt referat af Europaudvalgets møde 1/12-17)

Ministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

FO 5. Forslag til revision af direktiv om fælles regler for det indre marked for naturgas

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2017) 0660

Rådsmøde 3590 – bilag 1 (sammenfatning side 53)

KOM (2017) 0660 – bilag 2 (faktaark)

Energi-, forsynings- og klimaministeren: Formandskabet går om muligt efter at opnå en generel indstilling på sagen hurtigt. Sagen forelægges derfor til forhandlingsoplæg.

I det eksisterende gasdirektiv er der ikke fastlagt et entydigt regelgrundlag for gasinfrastruktur til og fra tredjelande. Forslaget har derfor til formål at sikre, at gasinfrastruktur til og fra tredjelande bliver omfattet af EU-reglerne inden for EU's jurisdiktion. Det vil i praksis betyde, at de krav, der stilles til de forskellige typer af gasinfrastruktur, også finder anvendelse for de dele af forbindelserne, som er beliggende på havområder mellem tredjelande og medlemsstaterne.

Med forslaget kan der opstå situationer, hvor dele af gasinfrastrukturen til og fra tredjelande er omfattet af forskellig lovgivning. Det vil være tilfældet, hvis EU's regler gælder på havområdet inden for EU's jurisdiktion, mens afsenderlandets regler gælder på den resterende del af infrastrukturen, der er beliggende uden for EU's jurisdiktion. I sådanne situationer lægges der i forslaget op til, at Kommissionen vil kunne opnå et forhandlingsmandat med henblik på at forhandle en aftale, der kan sikre efterlevelse af EU-retten.

FO Regeringen kan støtte forslaget, da det vil sikre, at gasinfrastruktur fra et tredjeland til EU fremadrettet skal være omfattet af EU-reglerne inden for EU's jurisdiktion. Dermed sikres der et entydigt regelgrundlag for regulering af gasinfrastruktur til og fra tredjelande.

Regeringen finder samtidig, at det er hensigtsmæssigt at have størst mulig klarhed over den anvendte terminologi i forslaget. Dette gælder bl.a. for sondringen mellem transmissionsledninger og opstrømsrørledningsnet. Det skal ses i lyset af, at der i direktivet stilles forskellige reguleringsmæssige krav til de to forskellige typer af gasinfrastruktur. Regeringen vil derfor arbejde for en ensretning af terminologien i forslaget, således at denne afspejler den hidtidige sondring mellem transmissionsledninger og opstrømsrørledningsnet.

Regeringen vil – i overensstemmelse med Kommissionens ambition – arbejde for en hurtig vedtagelse af forslaget i Rådet.

Kenneth Kristensen Berth meddelte, at Dansk Folkeparti ikke kunne støtte forhandlingsoplægget, da forslaget ville medføre en overdragelse af flere kompetencer til EU på energiområdet.

Søren Søndergaard mente, at gasdirektivet handlede om et redskab til at forhindre en Nord Stream 2-forbindelse. Hvorfor blev Nord Stream 2 så ikke nævnt?

Energi-, forsynings- og klimaministeren svarede, at gasdirektivet ikke alene var møntet på Nord Stream 2. Det var fornuftigt at give Kommissionen mulighed for generelt at forhandle om brugen af gasledninger, der trækkes fra tredjelande. Det var ikke et spørgsmål om, hvorvidt ledningen skulle trækkes, men udelukkende om betingelser for brugen af gasledninger, herunder tredjepartsadgang.

Søren Søndergaard efterlyste en præcis begrundelse for, at EU ville strække sine regler for det interne gasnet til at gælde lande uden for EU. Hvis det gjaldt fødevarer kunne man forstå, at det f.eks. gjaldt om ikke at få pesticider ind, men her var pointen ikke klar. Regeringens problem var, at alle lurepassede, og at kun Danmark foreløbig havde mulighed for at sige nej til Nord Stream 2. Hvis gasdirektivet gik hurtigt igennem, ville der opstå en mulighed mere, og presset på regeringen ville tage af. Det var forståeligt, men det var ikke en hensigtsmæssig måde at lave lovgivning på. Det havde ikke noget med holdningen til gasledningen at gøre, for her kunne ministeren vente opbakning fra Enhedslisten til et nej.

Holger K. Nielsen mente ikke, at der var noget i vejen med at indrømme, at energipolitik også var sikkerhedspolitik. Det var alle bekendt, og ministeren kunne trygt indrømme, at direktivet handlede om forholdet til Rusland.

Energi-, forsynings- og klimaministeren gav Holger K. Nielsen ret i, at energipolitik også er sikkerhedspolitik og omvendt. Det var dog naturligt, at EU blandede sig i import af fossil energi fra tredjelande. Direktivet var også møntet på andre mulige gasledninger, ikke kun Nord Stream 2.

Søren Egge Rasmussen fandt det mærkeligt, at Nord Stream 2 og Rusland ikke blev nævnt. Gasdirektivet var et meget bureaukratisk tiltag, hvormed EU kunne forhindre Nord Stream 2. Var der virkelig ikke andre muligheder? Da Folketinget forholdt sig til Nord Stream 1, viste det sig først bagefter, at der havde været mulighed for at forhindre, at den gik gennem dansk farvand. Enhedslistens holdning til Nord Stream 2 var klar, hvis der blev fremsat et lovforslag i Folketinget, men partiet kunne ikke støtte forhandlingsoplægget.

Holger K. Nielsen fandt det indlysende, at det var svært for et lille land som Danmark alene at sige nej til Nord Stream 2, og derfor var det til Danmarks fordel, at der kom en europæisk løsning. Socialistisk Folkeparti kunne derfor støtte forhandlingsoplægget.

Energi-, forsynings- og klimaministeren var enig i, at der var brug for en europæisk løsning. Hvert enkelt land havde ikke mulighed for at føre sin egen politik på området. Spørgsmål om forsyninger østfra, f.eks. Ukraine, og om så store mængder gas, som på afgørende vis ville få indflydelse på bestemte landes sammensætning af energiformer, skulle løses på europæisk plan.

Rasmus Nordqvist meddelte, at Alternativet støttede regeringens forhandlingsoplæg.

Søren Egge Rasmussen spurgte, om ikke det var korrekt, at der via den nuværende gasledning gennem Ukraine kunne importeres mere gas ind i EU. Det havde i så fald noget at sige, når Danmark skulle forholde sig til Nord Stream 2.

Energi-, forsynings- og klimaministeren svarede, at Kommissionen vurderede, at Nord Stream 2 ikke var nødvendig. På den baggrund fandt han det fornuftigt at give Kommissionen mandat til at forhandle betingelserne.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod.

6. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

7. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Mødet sluttede kl. 09.53